

Dönemeyen Bir Dönme Dolap 5

– Ömer Faruk · 18 Kasım 2018

Karanlık düşüncelerimden bir an bile olsa kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu konuda bana öneride bulunacak ne bir dostum ne de bir yakınım vardı. Tek başıma mücadele edecektim. Çekecektim kılıcımı ya da tabancamı; karanlık düşüncelerimi düelloya davet edecektim Yensem de yenilsem de ben kazanmış olacaktım. Düello aleyhimde sonuçlanırsa ölüp gidecektim, tüm acılar arkamda bırakarak. Lehimde sonuçlandığında ise bu karanlık düşünceleri silip atacaktım hayatımdan.

Böyle diyorum da dediklerime kendim inanıyor muyum? Ürküyorum bu düşüncelerden; onlarla mücadele edecek gücüm olduğundan da emin değilim. Kahramanlık taslamaktan vazgeçemesem de gerçek, kendini güneş gibi aydınlatıyor; görmemek için kör olmak gerek. Hangi düşünceme inanacağımı bilemiyorum. Tutarsız, saçma, bazen çocukça, bazen de aptalca düşünceler. Bunlarla bırakın başkalarını inandırmayı, kendimi bile kandıramıyorum. Öyle düşünceler ki bunlar beynimin içini oyan bir matkap gibi; çünkü beynimde fiziksel şiddetli bir acı hissediyorum.

Gerçek bir dünya var mı? Varsa hangisi? Benim aklımın ürettiği birkaç tane dünya var; bunlar gerçek olabilir mi? İllaki fiziksel olan dünyayı mı gerçek olarak kabul edeceğiz? Diyelim ki öyle. Ben bu fiziksel dünyayı da kendime göre algılıyorum; belki benden başka birçok insan da kendilerine göre algılıyor. Öyleyse hangimizin algıladığı gerçek dünyadır? Peki, şu ya da bu gerçek dünya olsa ne olur; bu o kadar önemli mi?

Acılarımı, çektiklerimi bir başkasına nasıl anlatacağım? Anlatabilsem, o beni anlayabilecek mi? Anlasa ne olur, ne değişir. Bir iki “ah, vah” çeker; onun da samimi olup olmadığı şüpheli. Herkes dertli. Senin derdin onlara kendininkini hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. En iyisi bunları unutmak. Öyle de, nasıl? Unutabilseydim zaten şimdinin konusu olmazdı. Unutmayı sağlayacak kuvvetli bir ilâç var mı; yoksa da yapılmalı.

Bakıyorum da insanoğlu uçakta değil, ama türbülansa yakalanmış. Ölüm korkusu tüm benliğini kuşatmış. Bunu unutmak için varış noktası olmayan bir yarışta koşuyor koşuyor... Tabii bir koşan da benim!

Yatağımın üzerinde sakallı, saç başı dağınık bir adam oturuyor. Sırtında yırtık pırtık, kirden rengi anlaşılamayan bir palto var. Sol elinde doksan dokuzluk bir tespih; tesbihin taneleri misket büyüklüğünde. “Şak şak” diye rahatsız edici bir ses çıkarıyor çekerken. Sağ elinde bir hamam taşı, bakırdan. İçinde bir 25 kuruş bir de 50 kuruş var. Taşı salladıkça tesbihin çıkardığı sese bir başkası daha eklenmiş oluyor.

Hatırladım. Ben bu adamı tanıyorum. Geçen gün görmüştüm. Tren yolunun altındaki geçitteydi. Hamam tasını tıkırdatarak burnuma dayamış, hışımla ne istediğini sorduğumda :

-“Sadaka! Paran varsa tabii” demişti. Ben de :

-“Param var, ama öyle her önüme çıkana da sadaka verip, dağıtacak değilim.” demiştim.

-“Bir zamanlar, aynı cevabı bir başkası da sana vermişti; unutma!” deyip taşı burnumun dibinden çekmişti. İçinde bir 25 kuruş bir de 50 kuruş vardı.

Doğruydu bir zamanlar benim de dilencilik yaptığım. Fark şurada: Ben para değil, sevgi dilenmişim. O kızı sevmiştim, kız ise bir başkasına âşık. Üçümüz arkadaşlık; zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk. Kızın âşık olduğu arkadaşımız tam bir serseri, kabaydı, bencildi; ama gel gelelim bu kız onu seviyordu işte. Kızın bana karşı tutumu arkadaşlık sınırları dahilindeydi; benim ona olan tutkumu ya bilmiyordu ya da bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Aylar sonra gerçek duygularımı bu kıza açtım.

-Ama ben, senin de bildiğin gibi bir başkasını seviyorum, dedi.

-Biliyorum tabii, olsun. Kalbinde ne olur bana da küçücük bir yer versen!

-Kusura bakma; benim kalbim yalnız onun aşkıyla dolu. Başka hiç kimseye orada yer yok, dedi.

Bir dilenci durumuna düşmüş ve adeta "Başka kapıya!" diyerek kovalanmışım. İncindim, kırıldım; yüreğime taş basıp bu kıza bir daha hiç görmemeye karar verdim. Kararımı uyguladım da; iki sene ne bu kıza ne de sevgilisini gördüm. İki senenin sonunda duyduğum bir haberle sarsıldım: Bu serseri kızcağızı kandırması, iğfal etmesi; hamile olduğunu öğrenince de terk etmiş. Kız da içine düştüğü bu kötü durumdan kendini kurtaracak bir çare bulamadığı için intihar etmiş.

Yerimden kalktım, elimi cebime soktum, ne kadar demir para varsa hepsini avucumun içine aldım.

Bunları yaşlı dilenciye vermek için ona doğru yaklaştım, paraları tasının içine bıraktım. O da ne! Paraların hepsi yere saçıldı, çünkü ortalıkta yaşlı dilenci yoktu; sanki buharlaşıp uçmuştu...



(Devam edecek...)